

Leto 8. Štev. 7. PRILOGA ZA MLADINO. 1939. julija 8.

JEZUŠEK, PROSIM TE NA NAJSVETEJŠO TVOJO
I TVOJE MAMIKE MLADOST, POSVETI NAŠO
MLADINO.

Draga mladina! Naj
moreš poželivost premagati,
se moraš s tistim telom
hraniti, štero poželivosti ne
poznalo. To je Jezušovo
telo. On pravi, večno istin-
ski i veren Bog: „*Ki je moje
telo i pije moja krv, v meni
ostane i jaz v njem.*“ (Jan.
VI. 57.) Viš dragi dečko i
draga deklina, moč proti
poželivosti ti da Jezušovo
telo. V Jezusi ostaneš i on
v tebi, mladina, če vživaš
njegovo telo. Jezusa, večno
lelijo nosiš v svoji duši i
on nosi tebe v svojem srci,
če se prečiščavaš. A pazi,
Jezuš ne pravi, ki „*koštava*“
moje telo i moja krv, nego
je i pije.

To pomeni, ka se večkrat morate prečiščavati, dečko i dekla, večkrat, gostokrat, kak vama prilike le dovolijo. O presrečna vūra vajnega življenja, gda znata Jezusa zavživati. Te vgasne ogenj greha vu vajnoj duši i se vužge vu njej ogenj bože lübezni. Zato pa gostokrat hodita k Jezusi.

ROŽE MARIJINOGA OGRAČEKA

SO SKRIVNOSTI SV. ČISLA, ALI ROŽNOGA VENCA.

NABERIMO SI TE ROŽICE.

Gda smo, drage dušice, že spoznali zvišenost sv. Čisla, gda smo se že navčili, da se ta lepa molitev more s premišlavanjom moliti, gledajmo, čütimo i v življenje spravimo sad toga spoznanja. Te sad so tiste pobožne misli i žele pa ž njih shajajoča djanja, štera se nam porodijo pri premišlavanji sv. Čisla.

Glejmo skrivnosti veseloga rožnoga venca. Bele rože si potrgajmo i je opičimo na srce naše, da dišijo Mariji na veselje i presvetomi Trojstvi na večno diko.

Koga si Devica od sv. Dñha poprijela. Marija v svojo sobico skrita od šñime sveta prosi Boga, naj zvoli nekoga za mater Božo i pošle svojega sina, Odrešenika. Ona se ponüdi Bogi, da bo služeečka dekla toj Božoj Materi. Pa Bog k njej, k toj poniznoj devici pošle svojega angela pa njej nazvesti, da je ona ta odebrana devojka za mater Božo. Kak lüblena je poniznost pred Bogom.

Bog pozdravlja Marijo, Bog si jo zvoli za mater. Vekše časti Bog nikomi ne dao i tüdi dati ne more, Marija je postala kak mati Boga, njegova zapovednica. Častimo zato po božem zgledi iz celoga srca Marijo, ki je pri človečenji Božega Sina, postala vsem nam draga mati, kim je dober Bog oča nebeski.

Koga si, Devica, v obiskanji Elizabete nosila. Po božem venlenji ide na pot, ne brez posla, Bog njej je naznano po angeli, da bo njena tetica, Elizabeta, ta nerodovitna starica, po božoj čüdi rodila sina. Ide, da njej pomaga. Ide, da z Jezušom, ki njej v utrobi počiva, pohodi i posveti Ivana v utrobi tetice, ki je odebrani za predhodnika Zveličitelovoga. Ide, da starici pomaga zadnje tri mesece njene nosečnosti i prve dneve po porodi, dokeč se ne okrepi. Pozdravi jo. Ta pa jo počasti, starica mlado deklino, gda jo imenüje za blaženo i za mater njenoga Gospoda. Kak lepi zgled za Marijino češčenje. Še lepšega pa da Marija, gda za vse „hvali njena dñša Gospoda“, naj tüdi mi bodemo dobromi Bogi za vse njegove dare globoko zahvalni.

Koga si, Devica, rodila. Teška pot, zimsko vremen, slaba obleka, trda srca, mrzla štalica obdajajo Marijo pri rojstvi Jezušovom. Pa ne mrmra. Za Jezuseka darüje vse to trpljenje, on je njena jedina radost. Če je Jezuš, Boži Sin trpet prišo na svet, bi ona drügo želela, kak ž njim vred trpeti. O, navčimo se z Marijov vse mirno pretrpeti na sveti i Jezuš naj tüdi nam bo

vse naše veselje. Jezuš, Tebe ščem meti, drugo mi ne trbe, to naj bo žela našega srca den za dnevom. Z takšov željov se bližajmo k jaslicam Jezušovim, to je pred sv. tabernakl v cerkvi, šteri je njegov stalen Bethlehem.

Koga si, Devica, v cerkvi darilvala. Z veseljom ide Marija k pelavanji i nese kak sirote dva golobeka za dar cerkvi, čeravno njo zakon ne vezao, ar ne poprijela grešnika, nego samoga Boga v svojo deviško utrobo. Kralvske rodovine potomka se veseli siromaštvi. Mi bi pa iskali samo bogastvo? Šimeon, sveti mož, od meča njej guči, šteri njej prehodi dušo. Sprejme ga i postane od te vore Mati žalosti. Sprejme preganjanje, ošpotavanje, siromaštvo, strašno križanje svojega Sina, naj samo reši nas večnoga ognja. Si ne zasluži s tem, da bi jo ljubili z zahvalnov lübeznostjov? Zahvalna lübezen išče i širi njeno čast.

Koga si, Devica, v cerkvi najšla. Nega veselejšega za dete i za stariša, kak če moreta vküp živeti v blaženom miri. Te mir je vživala Marija z Jezušekom potom, ka ga je v cerkvi najšla zgüblenoga. A te mir si je mogla z bridkimi skuzami zaslužiti. Tri dni je iskala v nepopisnoj žalosti, ki presega žalosti vseh mater i očov na sveti do toga konca, Jezušeka, ki je sam rad ostao od nje v kraj. Njena žalost pa ne počivala, njena žalost je delala. Iskala je v molitvi tak dugo Jezušeka, dokeč ga ne najšla. Zgüblene sine i hčeri iščite matere, očevje, i vsi, ki lübite duše, iščite je z žalostnov materjov Marijov v stanovitnoj molitvi, pa je gotovo gor najdete.

BLAŽENA MARIJA MAZZARELLO.

(ČTI: MACARELO.)

Mislim, da ni med našim dragim ljugstvom nikogar, ki bi ne vedel, kdo je D. Bosko, kaj so salezijanci. A malo je takih, ki bi vedeli, kdo je to Marija Mazzarello. In vendar to ime gre danes od ust do ust: prvi je izgovoril to ime sam sv. Oče † Pij XI., ko jo je dne 20. novembra 1938. proglasil za blaženo; ponovile so ga navdušene množice, ki so slišale njegovo nezmotljivo besedo. Potem je val navdušenja objel ves svet: povsod se je slišalo ime Marije Mazzarello, povsod so jo proslavljali in jo še danes proslavljajo in kličejo na pomoč. Ali res povsod? Da, povsod, kjer so sinovi sv. Janeza Boska in kjer so hčeri Marije Pomočnice — to se pravi po celem svetu. Pa tudi pri nas? Da, tudi tukaj se sliši njeno ime, o njej govorijo časopisi in revije. Ljubljana, središče slov. ljudstva, jo je proslavila v cerkvi Marije Pomočnice na Rakovniku. Sam prevzvišeni škof dr. Gregorij Rožman je govoril o njenih čednostih. Na ta način se je tudi naša Slovenija oddolžila hčeram Marije Pomočnice in sinom sv. Janeza Boska: Marijo Mazzarello je proslavila kot svojo svetnico. Pa saj je tudi naša, ker nam je poslala v belo Ljubljano svoje hčere — sestre Marije Pomoč-

nice in sprejela pod svoje okrilje toliko slovenskih deklet, ki jo danes z navdušenjem imenujejo svojo mater. Med temi je tudi nekaj deklet iz Slov. Krajine, ki so postale hčere Marije Pomočnice in danes že delujejo za blagor zapuščene ženske mladine takorekoč po celem svetu: nekatere so že v misijonih, druge še v Italiji, a par jih je tudi pri nas v Sloveniji, kjer so že odprle en zavod, v katerem se zbira ženska mladina in se vzdaja k lepemu in svetemu življenju.

Ker imamo v svoji sredini hčerke, velike, sedaj blažene Marije Mazzarello, bi radi spoznali njo, mater in ustanoviteljico te zaslužne redovne družbe. To je namen tega skromnega članka, da namreč spoznate to novo svetnico, ki je že mnogim vodnica življenja. Morda se bo še kaka druga poštena deklica odločila hoditi po njenih stopinjah in doseči cilj svojega življenja: zveličanje svoje duše.

Sv. Ivan Bosko potrdi zvolitev Marije Macarello za vrhovno predstojnico nove družbe.

Mladost.

Rodila se je v Moruese 9. maja 1837. leta kot prvi cvet dobre, kmečke družine. Mati je bila zelo pobožna in dobra, a o očetu se bo hčerka pozneje izrazila: „Če je v meni kaj dobrega, se moram zahvaliti mojemu očetu, ki je tako sveto in čisto živel, da ga imam za svetnika“.

Njeno življenje je preteklo v preprosti kmečki hišici: Mati jo je vodila k maši in k pridigi, k spovedi i h krščanskemu nauku. Oče je dajal kratka navodila k lepemu življenju. V bližini domače hiše je stala kapelica, posvečena Mariji Pomočnici kristjanov. V to kapelico je hodila molit, tja so vrele njene želje. Pri krščanskem navuku hoče biti prva in to se ji tudi posreči. Ni zadnvoljna s tem, kar se je naučila pri krščanskem navuku, zato vpraša nekoč očeta: „Kaj je delal Bog, preden je ustvaril

svet?" To vprašanje nam razodeva njeno nadarjenost, saj si je isto vprašanje stavil pred mnogimi leti sv. Avguštin s to razliko, da je on kot globogi bogoslovec dal tudi odgovor.

V cerkev hodi sama, ker hoče svoje pobožnosti opraviti neopaženo in zato tudi ne mara društva. Toda je še drugi globokejši razlog: Jezus jo hoče zase, govori v cerkvi in ona ga posluša. Zato noče društva, da se nemoteno pogovarja z ljubljencem svojega srca, z Jezusom v presv. Hostiji.

Prvo sv. obhajilo.

V enajstem letu je prejela prvo sv. obhajilo in kmalu je začela s pogostnim sv. obhajilom. V tem se je razodela njena junaška duša. Vsak dan je delala pozno v noč: zjutraj je vstajala ob dveh, včasih celo o polnoči in hodila v cerkev, da prejme Njega, s katerim je bila združena v tako veliki ljubezni. Zgodilo se je včasih, da je morala čakati pred cerkvenimi vrati, ker je prišla prezgodaj. Mraz je vladal naokoli, nikjer žive duše. Snežinke so počasi padale na zmrznjena tla, padale tudi na njo in jo ogrnile z belim plaščem. Ona mraza ni čutila, saj jo je grela božja ljubezen. In kaj je vendar trenutno trpljenje za človeka, ki nosi v sebi največji zaklad na svetu: ljubezen božjo in nedolžno srce?

Vse to se ji zdi tako naravno in tako enostavno, da smatra to za svojo vsakdanjo dolžnost. A pri tem ne zanemarja svojega dela; pri delu je tako pridna, da je noben dečko ne more dohajati. Vodilo jo je načelo: delati hitro in dobro in ne izgubljati časa. Ljudje so rekli, da ni nihče nikdar toliko delal kot Marija. Krasna pohvala! Seveda to delo je bilo posvečeno z mislijo na ljubega Boga, na Jezuščka, ki ga je prejeta v sv. obhajilu.

Njen voditelj.

Vse to pot je Marija prehodila sama brez posebnega vodnika, le oče in mati sta ji stala ob strani in ji nekoliko pomagala. Pa Bog ji je poslal iskušenega in svetega vodnika. Bil je to duhovnik Dominik Pestorino, ki je delal in vzgajal v D. Boskovem duhu. Marija je imela tedaj samo 12 let. Ob prvem srečanju sta se obe duši razumeli. Marija se je popolnoma zaupala svojemu svetemu vodniku. Pod njegovim vodstvom se ji je še bolj razjasnilo nadnaravno obzorje; volja se je okrepila in nedolžnost se je oborožila proti sovražnikom. V svetem zanosu je menda takrat darovala Bogu svojo nedolžnost.

Malo pozneje se je spoznala z učiteljico Manogno. Sklenili sta, da bosta z nekaterimi drugimi, pod duhovnim vodstvom g. Pestorina, živele pravo duhovno življenje. Tako so živele v svetu, a mu niso pripadale; vezale so jih zosebne obljube čistosti in pokorščine do duhovnega voditelja. Cilj tega življenja je bil apostolat, kateremu so se mislile posvetiti. Imenovale so se hčerke Brezmadežne. Marija je bila med vsemi najbolj vneta: žrtvovala je za to vzvišeno življenje vso gorečnost, ki je gorela v

dekletu 17 let. Kako sveto je živela, nam svedoči dejstvo, da se je nekoč pred sosestrami obtožila, da četrť ure ni mislila na Boga. To svoje notranje bogastvo je hotela deliti drugim: tako se ji rodi goreča želja po apostolatu, hoče postati duhovna mati siromašnih deklic. In tudi v tem ji gre delo urno od rok: postane misijonarka vasi; zapeljene deklice spravi na pravo pot, okužavajoče navduši za čisto življenje. Tako je delala do 24. leta svoje starosti. Tedaj ji božja previdnost pokaže njeno pot.

Bolezen.

Pri sorodnikih izbruhne tifus. Marija se ponudi za strežnico, a si naleze bolezen, ki jo spravi na smrtno posteljo. Sicer ozdravi, toda izgubi za vselej svojo moč: življenje ji je ostalo, a takorekoč zlomljeno. Roke so preslabe za težko poljsko delo. Kaj sedaj? Dozori v njeni duši, ki ni izgubila nič ne svoji moči, sklep, da se bo posvetila deklicam, da bo skrbela za njih dušni in telesni blagor. Sama se odloči in nagovori tudi svojo prijateljico Petronilo, da se gresta učiti za šiviljo. Na ta način si bo lahko služila kruh, a kar je še več vredno, bo lahko imela deklice, katere bo najprej učila ljubiti Boga, pošteno živeti, potem pa tudi šivati. Kako je bila združena pri tem delu z Bogom, nam pove tale priprosti rek: „Vsak bodljaj mora biti storjen iz ljubezni do Boga.“ Ko ste se naučili, sta najeli malo delavnico, v kateri ste učili svoje učenke.

Poklic.

Ker so nekatere deklice bile brez doma, se je kmalu odprlo majhno zavetišče za nje. Majhna hiša postane redovna hišica, v kateri vlada Bog. Ni napisanih pravil, pravila so posebljena v Mariji Mazzarello. Glavne točke teh pravil so sledeče: Delo, molitev, božja pričujočnost, pokorščina in iskrenost. Zadnja točka ji je stala prav posebno na srcu.

Ob nedeljah so se iste učenke zbirale okrog Marije: ona jih je vodila v cerkev, potem se je igrala z njimi na dvorišču. Število deklic je postajalo vedno večje. Tako je začela praznični oratorij, četudi ji ta ustanove še ni bila poznana.

Srečanje z Don Boskom.

Don Boska še ni poznala, le njen voditelj ji je o njem veliko govoril. Leta 1864. je prišel Don Bosko z svojimi dečki v Moruese. Predstavile so se mu hčerke Brezmadežne in Don Bosko jim je povedal par besed. Neka notranja sila ga je približala k tem priprostim in siromašnem deklicam. Mazzarello je spoznala v njem svetnika in ponovljala svojim gojenkam: „Don Bosko je svetnik; jaz sem o tem prepričana.“

Oba duhovnika sta se že dolgo poznala in sta veliko govorila o apostolatu hčera Brezmadežne. Don Bosko jim je pozneje pisal: „Le molite, obenem storite vse, kar morete, za ubogo mladino. Skušajte preprečiti greh.“

Razvoj.

G. Pestorino je med tem postal salezijanec in zapustil hčeram Brezmadežne svojo hišo, v katero so se preselile. Število je bilo že precej veliko: s svojim delom so si služile kruh, svoje življenje so posvetile ženski mladini. Zavládalo je med vsemi skupno življenje, kateremu je bila podlaga uboštvo in veselje. Često niso imele kaj za pod zob, pa znale so se premagati. Kmalu so si izvolile predstojnico po želji g. Pestorina: bila je izvoljena Mazzarello, ki so jo vse klicale, mater. Koncem leta 1867. jim je Don Bosko poslal zvezček, v katerem se je nahajal urnik in nekaj življenjskih navodil. Tako so hčere Brezmadežne postale njegova ustanova.

Hotel je ustanoviti redovno družbo, ki bi njegovo delo razširila med žensko mladino in zdelo se mu je primerno, da začne kar z hčerami Brezmadežne. Pogovoril se je s sv. Očetom Pijom IX., napisal pravila in jih poslal v Maruese. Marija je predlog takoj sprejela in nanduševala zanj svoje tovarišice.

Dve čudi, šterivi sta se zgodile na priprošnje Marije Macarelo i je sv. Stolica priznala za prave čude. — 1. slika: Roza Bellavita naglo ozdravljena od je-tičnoga zvužganja črevesne mrene. 2. slika: Herculina Mazzarello je naglo ozdravljena od hromosti kotrig.

Predstojnica nove redovne družbe.

Kmalu se je začela nova kongregacija, namreč leta 1872. Izvolile so si po Don Boskovi želji svojo predstojnico. Bilo jih je takrat 27. Izvolile so Marijo, ki pa ni hotela sprejeti naslova predstojnice; ostala je namestnica, a ni dočakala, da bi bila izvoljene druga predstojnica nove družbe. 5. avgusta l. 1872. je krajevni g. škof blagoslovil njihovo redovno obleko in 15 deklic je bilo preoblečenih; 11 jih je položilo začasne zaobljube. Nadele so si ime: Hčere Marije Pomočnice. Don Bosko je hotel, da bi ta ustanova bila spomenik večne hvaležnosti, za vse do-brote, ki jih je prejel od nebeške Matere.

G. Pestorino se je tedaj takole izrazil Mariji: „Slabo piše in čita, toda govori tako lepo o čednostih, s takim prepričanjem in tako jasno, kakor da bi bila navdahnjena od sv. Duha.“ Vzela si je za geslo: „ponižnost in zvestoba Don Bosku“.

Šele tedaj 35 let stara se je naučila pisati in je tudi začela govoriti književni jezik. Svojih redovnic ni imenovala hčerke, ampak sestre in vedno je trdila, da ona ni predstojnica, ker ni dovolj izobražena. L. 1874, so jo nenadoma izvolile za vrhovno predstojnico. Po šestih letih je takorekoč kleče prosile svoje sestre, naj si izvolijo bolj izobraženo predstojnico.

Modro vodstvo.

Modrost, s katero je ona vzgajala svoje redovnice, se ne nahaja v knjigah, ampak prihaja od Boga in to modrost je posedala v veliki meri. Vzgajala je bolj z vzgledom kakor pa z besedo. Strašno je bilo uboštvo prvih časov: včasih jim je manjkalo celo kruh. Ona je skrbela za vse, le nase pozabila.

Prva je bila pri vsakem domačem delu in imenovala žetev dneve, v katerih so hodile prati v zmrznjen potok ali pa v ledeno mlako. Zahtevala je, da se tudi sestre dijakinje nauče vsakršnega dela. Vsem je bila mati, toda mati z zavihanimi rokavi in s coklami na nogah: tako si jo moramo predstavljati. V tem je popolnoma podobna našim dragim materam, ki se noč in dan trudijo in delajo za svoje ljube otroke . . .

Svoje delo je posvetila z dobrimi nameni in s pobožnimi vzdihljaji, da je delo postalo molitev. Pred seboj je imela kot edini vzor svetosti: D. Boska. Večkrat je rekla: „Don Boskov duh je tudi naš duh“. Vodilo za duhovno življenje ji je bilo: „Živimo v pričujočnosti božji in D. Boskovi.“

Njena pobožnost je zapopadena v tem preprostem stávku, ki ga je večkrat ponovila svojim sosestram: „Prava redovna pobožnost obstoji v izvrševanju vseh naših dolžnosti ob pravem času in na pravem kraju in samo iz ljubezni do Boga“.

Njena vzgoja.

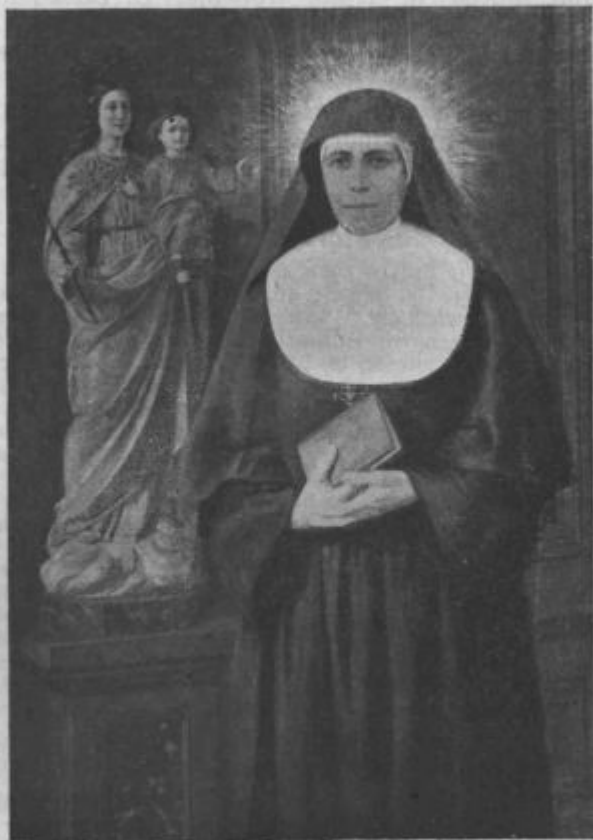
In kako je vzgajala svoje sestre! Na koga misliš? je vprašala eno. Za koga delaš? drugo. Odgovor je moral biti samo eden: na Boga mislim, za Boga delam. Le tedaj je bila zadovoljna. To je tista sveta pedagogija milosti božje, ki je načelo in duša D. Boskove vzgojne metode. Obenem je to pedagogija ljubezni: na ta način si je zaslužila, da so jo klicale mater tako sestre kakor tudi gojenke.

To deviško materinstvo, ki ni imelo nič čutnega na sebi, si je priborila z velikimi žrtvami. Odlikovala jo je velika krotkost in izredna moč volje, s katero se je borila proti grehu. A vse te kreposti so izvirale iz njene globoke ponižnosti: smatrala se je za prazen nič, za nižjo od vseh drugih sestra. Krepile so se v molitvi in v prejetanju sv. svestev. Misel na Marijo, ki ji je bila od rane mladosti mogočna pomočnica, ji je dajala nadčloveško, neomajno zaupanje v božjo pomoč.

Ona je ustvarila in vzgojila vzorno hčer Marije Pomočnice najprej v sebi, potem v svojih sosestrah in pustila vzgled, katerega morajo vse druge posnemati. Bog ji je dal pravo vladarsko modrost, s katero je ustvarila velikansko ustanovo, ki je ovekovčila njen spomin.

Prvi sadovi.

Razvoj te nove ustanove je bil zelo hiter: v prvih štirih letih so ustanovile 8 zavodov; peto leto je poslala svoje hčerke v Ameriko v misijone. Bile so to prve redovnice, ki so stopile v divjo Patagonijo. Sama jih je spremljala v Rim k sv. Očetu in potem na parobrod. Srce ji je krvavelo, ko se je ločila od dragih hčerk. Še večjo žrtev je morala doprinesti Bogu l. 1879., ko je morala zapustiti Maruese, svoj rojstni kraj in se preseliti

Blažena Marija Macarelo, prosi za našo žensko mladino.

v novo materno hišo v Nizzo. Bila je podobna doraslemu drevesu, katero hoče vrtnar presaditi v rodovitnejšo zemljo. Točila je solze, a tako, da jo je videl samo Bog. V novem kraju je naletela na veliko težavo, našla je veliko trnja, a vse to prikri-vala svojim sosestram. Darovala se je Bogu kot spravna daritev, da bi izginile težave. Daritev je bila prijetna Bogu in jo je zato sprejel.

Smrt.

L. 1880. so jo ponovno izvolile za predstojnico. Čutila je, da se bliža smrt, zato je hitela s svojim delom. Zbolela je prvič, ko je obiskavala zavode v Franciji: na pol ozdravljena se je vračala v materno hišo. Na tej poti je srečala D. Boska, kateri ji je dal razumeti, da je smrt blizu. Prišla je v Nizzo in nadaljevala svoje redno življenje, delala je kakor vse druge. hodila je celo v perišnico. In tedaj je zadnjič zbolela. Smrt jo je našla tako, kakršna je bila vedno: ponižna pred Bogom in pred ljudmi, močna in željna trpljenja. D. Bosko ji je poslal Monsignora Cagliera, da jo je tolažil v zadnjem boju.

Njene zadnje besede so bile: „Ljubite se, ljubite se med seboj; gojite pravo ljubezen, ponižnost in pokorščino. Vzgajajte deklina k odkritosrčnosti“. Eno uro pred svojo smrtjo je še pela Marijino pesem: „Kdor ljubi Marijo, bo srečen vselej.“ Potem je izdihnila izgovarjaje presladka imena: Jezus, Marija, Jožef. Umrla je 14 maja 1881. stara 44 let.

Svetniška zorja.

Ob njeni smrti je družba štela 230 sester, porazdeljenih po 28 zavodih, 6 jih je bilo v Ameriki. Danes šteje družba okrog 9000 sester in 774 zavodov. 55 zavodov je v misijonih, v katerih deluje 8000 sester in sicer v najrazličnejših delih za vzgojo in izobrazbo ženske mladine. Te številke so ovolj zgovorne in nam povedo to, kar ni razvidno iz teh vrstic. Zato so dile velikemu Piju XI. številke tako ljube: razumel je popolnoma njihovo bovorico. Pomenijo te številke dvojje: da je D. Bosko imel popolnoma prav, ko je izbral Mazzarello za temeljni kamen družbe hčere Marije Pomočnice; da je Bog vodil in blagoslovil njeno delo. Po sadovih jih boste spoznali. Dobre sadove in bogate sadove, more dati le dobro drevo. Res Marija Mazzarello je bila dobro, od Boga blagoslovljeno drevo.

Le nekaj moramo poudariti: ponižna kmetica brez posebne izobrazbe bo imela svoje mesto v zgodovini kat. Cerkve zaradi te velike ustanove in ker je tako visoko povzdignila vsakdanje žensko življenje. Tako se ponovno lahko prepričamo, da Bog goji posebno ljubezen do ponižnih. Bila je ponižna in zato jo je Bog povišal. Danes gre njeno ime od ust do ust: ves svet jo proslavlja, ves svet jo imenuje blaženo. „In blagorovali me bodo vsi rodovi, ker velike reči mi je storil On, ki je mogočen.“

Zaključek.

Pridruži se še ti, prijazna Slov. Krajina, in proslavljaj v Mariji Mazzarello vodnico in mater mnogih Tvojih hčera, ki se borijo pod njeno zastavo, za zmago Kristusovega kraljestva na zemlji. To so dragoceni biseri, ki te krasijo, to so dobre tvoje hčerke, katerih so veseli ljudje, a jih je vesel tudi Bog.

Če bi pa katero vrlo mladenko Bog poklical med hčere Marije Pomočnice, naj sledi pogumno svojemu poklicu. Marija Mazzarello ji obljublja delo, kruh in nebesa. A ni dovolj? Tako bogatega plačila vam ne da nikdo na svetu. Samo Bog je tako velikodušen, da tistim, ki zaradi Njega zapustijo očeta, mater, brate, sestre, hišo — sploh vse, stokratno povrne tukaj na zemlji in na drugem svetu jim pripravi večno veselje, večno življenje. Če so žrtve velike, je plačilo še večje, tako veliko, da ne najdemo primerne besede, plačilo naše bo namreč Bog ...

pripravljalnega odbora podeljuje svoj blagoslov pri delu, ki so ga započeli. Kristus Kralj naj nakloni svojo milost, da kongres doseže svoj pravi in edinstveni namen: da se namreč kraljestvo Kristusovo čimbolj razširi med ljudmi, ne samo vernimi, ampak tudi med mlačneži in nevernimi. Dalje nam javlja, da bo iz svoje škofije poslal tudi posebne delegate na kongres. Sporočilo senjskega škofa, ki uživa v Jugoslaviji visoko spoštovanje zaradi svoje vsestranske izobrazbe, pa tudi zaradi očetovske skrbi, ki jo goji do svojih vernikov, nas je močno razveselila. Vidimo, da bo kongres res nekaj veličastnega in edinstvenega. Zato se moramo vsi, prav vsi, z navdušenjem lotiti zadnjih priprav pred kongresom, ki se nam tako hitro približuje. Saj nas le še dober mesec loči od njega.

Majhna žrtev — velika korist! Poročali smo že, da je kongresni odbor založil posebne razglednice za kongres. Slika predstavlja Kristusa Kralja, Vladarja nebes in zemlje. Povzeta je po znani umetniški oltarni sliki iz ljubljanske stolnice. Toplo prosimo, da si jo po možnosti vsakdo nabavi, saj je cena razglednici malenkostna: 1 dinar. To je za posameznika neznatna, brezpomembna žrtev. S to žrtvijo lahko v finančnem pogledu mnogo koristimo. Stroški za kongres so veliki! Kongres bo mednarodni! Pred tujci moramo pokazati ves sijaj, ki ga je Ljubljana pripravila svojemu božjemu Vladarju. Pridno segajte po razglednicah! Dobite jih v kongresni pisarni v Ljubljani, Tyrševa c. 31./I.

Tuji škofje, ki se bodo udeležili kongresa! Iz romunskega mesta Oradea nam sporoča škofijski kancler g. Fr. Zitzmann, da je njegov prevz. g. škof sprejel povabilo ljubljanskega škofa, naj se udeleži kongresa v Ljubljani. G. škof se je povabilu odzval in bo osebno prihitel v Ljubljano na kongres v spremstvu svojega kanclerja. Kongresu samemu želi najlepših uspehov in podeljuje vsem, ki kongres pripravljajo, že v naprej svoj škofovski blagoslov. Močno nas veseli, da se bo kongresa udeležil prevz. g. škof iz sosednje Romunije. Že sedaj mu kličemo: Dobrodošel! Na pismo ljubljanskega škofa je odgovoril tudi prevz. g. škof Avgustin Pacha iz Temišvara v Romuniji, ki sicer obžaluje, ker se zaradi velikega dela v odgovorni službi kongresa ne bo mogel udeležiti, bo pa gotovo poslal močno skupino svojih vernikov in delegate-duhovnike, ki ga bodo na kongresu zastopali.

Prva novica iz Portugalske! Iz portugalskega mesta Aveira nam piše prevz. g. škof, da je prejel povabilo ljubljanskega škofa na kongres. Zaradi dolge poti in pomanjkanja časa se osebno kongresa sicer ne more udeležiti, obljublja pa, da bo poslal svojega zastopnika in organiziral močno skupino vernikov iz Aveira. Veseli smo, da se je tudi katoliška Portugalska odzvala vabilu na naš kongres, ki bo, kakor vse kaže, res ena sama močna himna vseh katoliških narodov Kristusu Kralju.

Otroci čentohovske Matere Božje — katoliški Poljaki na kongresu. Kardinal Avgust Hlond, primas Poljske in nadškof v Poznanju, kjer se je pred dyema letoma vršil V. mednarodni kongres Kristusa Kralja, sporoča, da se Poljaki z vso vnemo pripravljajo na kongres. To nam dokazuje tudi dejstvo, da je kardinal Hlond poveril organizacijo celotne poljske skupine centralnemu odboru poljske KA, ki ima svoj sedež v Poznanju. Ker dobro poznamo veliko in plemenito delo poljske KA, smo prepričani, da bo udeležba iz Poljske nadvse močna in bodo tako Poljski pred mednarodnim svetom v Ljubljani zopet in zopet izpričali svojo globoko vero in neomajno zvestobo Kristusu Kralju. Pričakujemo tudi, da se bo kongresa osebno udeležil tudi kardinal Hlond, kar nas vse Slovence navdaja z velikim veseljem in brezmejno radostjo, saj se še vsi dobro spominjamo njegovega ljubeznivega nastopa na evharističnem kongresu. Že v naprej mu kličemo: Dobrodošili! Škofijski odbor KA v Katavicah na Poljskem sporoča, da mu je njegov prevz. g. škof naročil, naj organizira skupino udeležencev za kongres Kristusa Kralja v Ljubljani. Kakor nam javljajo, bo ta skupina obsegala blizu 100 ljudi! Sastavljena bo iz duhovnikov-laikov in intelektualcev. Lahko si mislimo, koliko bo Poljakov, če bo že ta skupina, ki šteje blizu 100 ljudi, le del celotne skupine poljskih udeležencev.

Veselo sporočilo iz Italije. Kardinal Peter Karol Bostto, nadškof iz Genua sporoča, da bo na kongres poslal svojega delegata G. P. Crovarija, ki bo vodil skupino vernikov iz genuanske nadškofije in bo na kongresu tudi

govoril. Veseli nas, da iz sosednje prijateljske Italije kažejo toliko zanimanja za kongres. To nas le še bolj in bolj podžiga k započetemu delu.

Vest od one strani ekvatorja. Iz južne Afrike iz mesta Marianhill nam piše apostolski vikar M. A. Fleicher. Dobil je vabilo na mednarodni kongres Kristusa Kralja, ki se ga zaradi velike daljave in odgovornosti polne službe osebno sicer ne bo mogel udeležiti, poslal pa bo svoje zastopnike. Kako močno smo veseli, da se tudi misijonske dežele odzivajo našemu klicu po skupni manifestaciji Kristusu Kralju.

Severna Afrika zastopana na kongresu. Iz zgodovinskega mesta Aleksandrija v starodavnem Egiptu piše škof — franciskan Fr. Igino Michelangelo Nuti, da se bo osebno udeležil kongresa. To je prvi škof iz zgodovinske severne Afrike, kjer je svojo vero v Kristusa Kralja s krvjo potrdilo toliko tisočev mučencev, ki se bo osebno udeležil kongresa in bo prav s svojo prisotnostjo dal slavnostnim dnem v Ljubljani še poseben sijaj.

Katoliški Čehi na kongresu. Iz Olomuca nam sporočajo, da bo na kongres prišla močna skupina, ki jo organizira KA v Olomucu. Vodila jo bo sta Msgr. Fr. Jemelka, stolni kanonik in dr. Jožef Hlouch, profesor pastoralne teologije na teološki fakulteti sv. Cirila in Metoda v Olomucu. Bratom Čehom, ki so nam še od lani v srčnem spominu, želimo iskreno dobrodošlico.

Angleži pridejo na kongres. Tudi Angleži se nameravajo udeležiti kongresa v Ljubljani. Tako nam sporočajo iz Londona, da bodo v Angliji organizirali kat. skupino, ki bo zastopala angleske katoličane na kongresu. To sporočilo nas navdaja z veliko radostjo in veselim upanjem, da bodo tudi Angleži od svoje strani prispevali k sijaju te mednarodne manifestacije za Kristusa Kralja.

Boka Kotorska se pripravlja. Kotorski škof g. Pavel Butorac nam sporoča, da ga močno veseli novica o mednar. kongresu Kristusa Kralja v Ljubljani. Svoji duhovščini in vernikom je udeležbo priporočil v posebni okrožnici, ki je bila razposlana po vsej škofiji. Ker se zaveda, da nobena stvar ne more imeti uspeha brez božje pomoči, je odredil v svoji škofiji posebne molitve za kongres Kristusa Kralja. Sporoča nam tudi, da se bo kongresa osebno udeležil. Gosp. škofu Butorcu smo za veliko naklonjenost in skrb za kongres močno hvaležni. Veseli nas tudi, da bodo na kongresu zastopani tudi katoliški Srbi izpod mogočnega Lovčena.

Dubrovčani pridejo na kongres. Dubrovniški škof dr. Josip Carevič se, kakor nam poroča, močno zanima za mednar. kongres Kristusa Kralja. Piše nam, da se bo kongresa če le mogoče, osebno udeležil. Kongres, ki ga imenuje važna stvar, je svojim vernikom najtopleje priporočil in bo poskrbel, da bo tudi njegova škofija na kongresu častno in številno zastopana. Vso organizacijo udeležbe za kongres Kristusa Kralja pa je poveril dr. Ivi Bučiču, prof. in katehetu v Dubrovniku. Bratje iz Dubrovnika - prisrčno pozdravljeni!

Še en poljski škof na Kongresu. Škofijski ordinariat iz Lodža na Poljskem nam sporoča, da se bo kongresa udeležil tudi njegov škof, g. Vladimir Jasinski. Prišel bo obenem z močno skupino svojih vernikov.

Duhovni šopki za kongres. Poleg materialnih sredstev, so kongresu potrebna tudi duhovna. Bog sam hoče od nas žrtve, da bo kongres čim lepše uspel. Pozivamo vse slovensko moštvo, da daruje svoj duhovni šopek kongresu Kristusa Kralja. To duhovni šopek naj bo, da se bo na dan, ki naj si ga vsak posameznik sam izbere, vzdržal od pijače, kajenja in zabav. Take žrtve so Bogu prijetne in bodo kongresu prinesle veliko, veliko blagoslova. Slovenski mošče in fantje, zdaj je vrsta tudi na vas, da nekaj prispevate za kongres! Ta žrtev je za vas malenkostna, kongresu pa bo veliko koristila.

GG. katehetom in voditeljem Marijinih vrtcev! Med duhovno pravo za letošnji kongres Kristusa Kralja spada tudi vestno izpolnjevanje „Jezusovih dni“ med našo mladino. Mladina naj za kongres Kristusa Kralja na ta način splete svoj duhovni šopek. Pišite takoj po Jezusove dneve" na upravo Luči, Ljubljana, Kopitarjeva ulica, trgovina Ničman.

KARTUZIJSKI SAMOSTAN Pieterje v Sloveniji (pod Gorjanci) sprejema brate lajke med 20. in 35. letom. Prednost imajo rokodelci in poljedelci. Za izobrazbo zadostuje osn. šola. Podrobnejša navodila daje: Kartuzija Pieterje, p. Št. Jernej, Dravska.